

KTO TO JEST MINISTRANT?

„Ministrante” (z łaciny) znaczy „służyć”. Służymy Bogu, kiedy przyczyniamy się do tego, aby liturgia była piękna. Słowo „ministrant” wskazuje na szczególnie na służbę we Mszy świętej.

1. Ministrant jest POMOCNIKIEM przy sprawowaniu Mszy świętej i podczas innych nabożeństw liturgicznych. Ministrant służy księdzu, gdy przygotowany jest ołtarz i dary ofiarne potrzebne do ofiary Mszy świętej.

2. Ministrant jest tym który NIESIE ZNAKI. Ministrant niesie pewne określone przedmioty, które dla liturgii są niezbędne. Są to przedmioty, które dla liturgii mają szczególne znaczenie. One mają ludziom wierzącym coś przedstawić i wskazać na inną rzeczywistość.

3. Ministrant powinien sam być ZNAKIEM. Ministrant przez służenie wskazuje, że każde nabożeństwo liturgiczne sprawowane w kościele, jest nie tylko sprawą kapłana, lecz sprawą całej parafii i wszystkich wiernych! Ministrant przez swoje służenie pokazuje, że „uczestniczyć w liturgii” nie tak jak w kinie albo przed telewizorem tylko słuchać czy oglądać! „Uczestniczyć w liturgii” to znaczy także współdziałać i współtworzyć ją, czynnie się w niej angażując!

POSTAWY MINISTRANTA PODCZAS MSZY ŚW. I NABOŻEŃSTW

Chodzenie

Nie „łazić” albo ociągać się czy marudzić, nie biegać lub nie śpieszyć się. Powinieneś iść spokojnie i równym krokiem. Zwróć uwagę na odstęp przed tym, kto cię poprzedza!

Stanie

Nie chwiać się i nie ruszać. Nie garbić się i nie opierać się. Powinieneś stać cicho i prosto. Kiedy zachowujesz postawę stojącą? Od początku Mszy świętej aż do kolekty (**Kolekta** – modlitwa odmawiana przed pierwszym czytaniem w czasie Mszy świętej i zamykająca Obrzędy wstępne) włącznie, od wersetu "Alleluja" przed Ewangelią aż do zakończenia Ewangelii, podczas wyznania wiary i modlitwy powszechnej, od wezwani kapłana "Módlcie się, aby moją i waszą ofiarę...", podczas prefacji aż do "Święty, Święty..." włącznie, począwszy od aklamacji po konsekracji aż do „Baranku Boży" włącznie, podczas modlitwy po Komunii św. oraz obrzędów zakończenia. Stanie wyraża godność i radość dzieci Bożych oraz gotowość służby i ofiary.

Siedzenie

Nie garbić się, nie oglądać się, ręce powinny spoczywać na kolanach. W którym momencie siadasz w liturgii? Podczas czytań mszalnych, psalmu responsoryjnego i kazania (homilii) oraz ciszy po kazaniu, podczas przygotowania darów ofiarnych (z wyjątkiem tych ministrantów, którzy podają ampułki), podczas rozdawania Komunii św. (z wyjątkiem, którzy podają patenę) i chwili ciszy po Komunii świętej, w czasie ogłoszeń parafialnych. Siedzenie jest postawą spoczynku, gotowości słuchania i zastanawiania się.

Kłęczenie

Kiedy kłęczysz? Podczas Modlitwy eucharystycznej, po śpiewie: "Święty.." i na słowa "Oto Baranek Boży... Panie nie jestem godzien...." Kłęczenie jest postawą czci, uwielbienia i adoracji.

Skłon głowy

Skłaniamy głowę, kiedy przynosimy coś kapłanowi, np. podczas przygotowania darów ofiarnych. Skłon jest znakiem szacunku i uprzejmości.

Skłon ciała

Przy tym pokłonie zginamy głęboko głowę i ramiona. To również jest znak czci i uwielbienia.

Przyklęknięcie

Przyklękamy zawsze na prawe kolano, dotykając nim posadzki. Przyklęknięcie jest najważniejszym znakiem czci i uwielbienia. Jest ono znakiem adoracji.

Złożenie rąk

Ręce powinny być zawsze złożone na wysokości piersi i stale skierowane ku górze. Kiedy łączymy nasze ręce razem i składamy je do modlitwy, wtedy znaczy to: my gromadzimy się, zwracamy się do Boga, oddajemy Mu siebie samych!

POKLONY I SKŁONY – ROZSZERZENIE WIADOMOŚCI

Pokłon (inklinacja od łac. *inclino* - skłaniam się) bardzo często stosowany jest w liturgiach wschodnich. Uważa się go tam za zwyczajny znak głębokiego szacunku i uwielbienia. W liturgii rzymskiej natomiast pokłon jest znakiem zarówno głębokiego szacunku, jak również usposobienia pokutnego, szczególnie wtedy, gdy ma on związek z prośbą o oczyszczenie z grzechów (w sakramencie pokuty, spowiedzi powszechnej, przy akcie pokuty we Mszy św. itp.).

Skłon głowy lub ciała symbolizuje cześć i błaganie. W liturgii rzymskiej pokłon często zastępowany jest przykłonieniem. Pokłonem ciała pozdrawia się ołtarz, krzyż, innych liturgów, zwłaszcza celebransą, gdy na przykład diakon prosi go o błogosławieństwo (wypowiada słowa: "*pobłogosław mnie ojcze*") i gdy je otrzymuje.

Skłon głowy - skłaniamy głowę, kiedy przynosimy jakiś przedmiot liturgiczny kapłanowi, np. podczas przygotowania darów ofiarnych. Skłon głowy jest znakiem szacunku i uprzejmości.

Skłaniamy głowę, gdy wypowiadamy razem imiona Trzech Osób Trójcy Świętej, gdy wypowiadamy imię: Jezus, Maryja, świętego, którego przypada wspomnienie, święto lub uroczystość.

Skłon ciała (ukłon głęboki) - przy tym pokłonie zginamy głęboko głowę i ramiona. To również jest znak czci i uwielbienia. Jeśli w jakimś kościele nie jest przechowywany Najświętszy Sakrament (nie ma "wiecznej lampki"), wtedy skłaniamy ciało przed głównym ołtarzem, paschałem albo przed krzyżem. Po procesji wejścia kapłan, diakon i asystujący wykonują głęboki skłon w stronę ołtarza. Ponadto kapłan czyni głęboki ukłon przed ołtarzem gdy:

- podczas wypowiadania modlitw: *Wszchemogący Boże, Przyjmij nas Panie w duchu pokory...*
- w Kanonie Rzymskim na słowa: *Pokornie Cię błagamy*
- podczas wypowiadania słów konsekracji (jako że są to słowa samego Chrystusa): *"Bierzcie i jedzcie...bierzcie i pijcie"*

Ponadto skłon głowy wykonują wszyscy (kapłan i wierni) w czasie Wyznania Wiary na słowa: "I za sprawą Ducha Świętego przyjął ciało z Maryi Dziewicy i stał się człowiekiem". Jest to nasz wyraz uczczenia tajemnicy Wcielenia.

W wykonywaniu skłonów należy zachować nie tylko powagę i staranność (szybkie "uderzenie głową o posadzkę" wyraża nasz pośpiech i niechlujstwo liturgiczne), ale i rozsądny umiar. Liturgia bowiem nie może stać się nieustannym skłanianiem wszystkiemu i wszystkim, gdyż inaczej może się przerodzić w parodię liturgii.